

DAPHNE
VERLOOR HAAR
BESTE
VRIENDIN OP
VAKANTIE

ONAFSCHEIDELIJK WAREN ZE, DE TWEE DAPHNE'S ZOALS IEDEREEN HEN NOEMDE. TOT DIE NOODLOTTIGE DAG TIJDENS HUN VAKANTIE, ZEVEN JAAR GELEDEN. NU PAS KAN DAPHNE TIMMERS (37) HET VERHAAL VERTELLEN. WIL ZE HET VERTELLEN, 'OM HAAR TE GEVEN WAT ZE VERDIENT: ONSTERFELIJKHEID.'

'Zielsverwanten waren we. Daarnaast hadden we ook nog eens dezelfde naam: Daphne. Het was een bijzondere vriendschap. Vanaf het moment dat we elkaar op de School voor Journalistiek leerden kennen, voelde het alsof we 'samensmolten'. We hadden vrijwel dezelfde achtergrond, kwamen uit dezelfde stad en hadden dezelfde ambities in de televisiejournalistiek. We waren beiden ad rem, eigenwijs, snel en hadden over veel dingen dezelfde mening. Daardoor konden we goed samenwerken.

We brachten veel tijd met elkaar door, soms wel vierentwintig uur per dag. We konden met elkaar over alles praten, maar hadden vooral ook veel lol samen. Zo veel mogelijk bij elkaar zijn, daar genoten we van. Alles delen met elkaar, soms leek het wel een huwelijk. 'De Daphnes' noemden collega's en vrienden ons. Een onaantastbaar duo waren we en zeven jaar lang waren we onafscheidelijk.'

BROODNODIGE RUST

'Tijdens een moeilijke periode in ons leven - ik beëindigde na tien jaar mijn relatie en ook Daphne zette een punt achter haar relatie - besloten we samen op reis te gaan. We hadden allebei een veeleisende baan op de redactie van het NOS-journaal, maar konden ons door onze privéomstandigheden niet

genoeg concentreren op het werk. We moesten ertussenuit. Het werd drie maanden reizen door het Midden-Oosten.

De eerste twee weken brachten we door op het strand van Sharm el Sheikh in Egypte. We namen de rust die we allebei nodig hadden. Het was heerlijk. We voelden ons ontspannen en het was erg gezellig. Toen wilden we wat van Egypte, Syrië en Jordanië gaan zien. Een van onze eerste trips ging naar Petra, een stad in Jordanië.

Het was een warme dag, die 23ste oktober 2004. Ik trok een broek, shirt en gympen aan. Daphne kleedde zich in een strak rokje, een top en slippertjes. Ze vond het belangrijk om er altijd goed uit te zien. Ik zei nog: 'Zou je dat wel doen?' Maar ze was niet van haar plan af

te brengen. En omdat we tijdens onze reis wilden loskomen van ons werk en ons leven in Nederland, had ik mijn telefoon in het hotel achtergelaten.'

FENOMENAAL UITZICHT

'Via een smalle kloof in de bergen bereikten we Petra. In een koffietentje raadde de ober ons aan vooral de High Place of Sacrifice te bekijken, een complex met graftombes waarvandaan je een prachtig uitzicht had. Het leek ons bijzonder, dus we gingen erheen. De top was te bereiken via een stenen trap. Eenmaal boven aangekomen, bleek het uitzicht inderdaad zo fenomenaal als de man ons had beschreven. Het was nog vroeg in de ochtend. Het enige geluid dat je er hoorde, was het suizen van de wind.

Daar voelde het alsof Daphne en ik voor het eerst sinds tijden weer eens helemaal gelukkig waren. Alsof we alle beslommingen beneden hadden achtergelaten. We waren er allebei stil van. 'Zo voelt gelukkig zijn,' zei Daphne. 'Dit is intens genieten,' riep ik terug om boven de wind uit te komen. De videobeelden die Daphne daar maakte, zijn pijnlijk om terug te zien. Je hoort haar vol enthousiasme vertellen hoe prachtig het er is. Het zijn de laatste beelden van de film die we samen maakten.'

'Zo voelt gelukkig zijn, zei ze die ochtend nog tegen me'

‘Ze moet daar zo snel mogelijk weg, dacht ik. Straks glijdt ze nog het ravijn in’

ONDERBUIKGEVOEL

‘Na dit bijzondere moment daalden we weer af. Dat kon via de trappen maar ook via een looppad aan de andere kant van de berg. De weg was gruisig maar niet onbegaanbaar. We konden het pad niet vinden en al zoekende daalden we verder af. Daphne op haar slippers en ik op mijn sportschoenen. Toch voelde het niet goed en leek de afdaling steiler en inspannender te worden. Ik ben niet snel bang, maar wilde toch terug naar boven om de trap te nemen. Ik deelde mijn gevoel met Daphne. Ze zei dat het prima ging, maar mijn onderbuikgevoel zei anders. Daarom besloot ik terug te lopen naar boven, om vervolgens de vaste trap naar beneden te nemen.

Daphne vervolgde haar tocht via het pad. We zouden elkaar op een lager tussengelegen plateau weer zien. ‘Ik ben er eerder dan jij,’ lachte ze nog. Ik zette het daarom op een draf naar boven. Ze kreeg geen gelijk, nam ik me voor. Op het plateau aangekomen verwachtte ik dat ze er allang zou zitten, zo van: zie je wel. Maar toen ik de plek bereikte, zag ik haar niet. Even schoot door mijn hoofd: er zal toch niets gebeurd zijn?

Opeens hoorde ik haar gillen. Ik snelde me naar de rand van het plateau om te zien wat er gebeurd was. Daar zag ik Daphne liggen, vreemd, krom. Ze moest zijn gevallen, vanaf het pad naar beneden, vlak naast het ravijn. Ik zag hoe ze met veel geschreeuw zichzelf met haar armen opdrukte. Het lukte niet. Haar arm leek gebroken. Ze moest daar zo snel mogelijk weg, dacht ik. Straks glijdt ze nog het ravijn in. Ik klampte een toerist aan en vroeg hem ons te helpen. Hij droeg bergschoenen, dus kon haar bij het ravijn wegtrekken.

Ondertussen leende ik van een andere toerist een telefoon om hulpdiensten te waarschu-

wen. Ik had geen enkel telefoonnummer bij me en belde mijn werk. Via de redactie kreeg ik het nummer van de ambassade, maar daar was niemand te bereiken. Ik probeerde allerlei telefoonnummers te achterhalen om er zeker van te zijn dat er hulp zou komen. Het duurde eeuwig. En Daphne was volledig in paniek. Ze gilte alles en iedereen bij elkaar. Ze werd rustiger als ik tegen haar sprak. ‘Doe maar rustig. Het komt goed, Daf,’ bleef ik herhalen.

Toen ze uiteindelijk door twee ambulancebroeders naar beneden werd getild, sloeg ze wild om zich heen. Het werd een helse rit naar het ziekenhuis. Daphne was nog steeds in paniek en ze was zo in shock dat het me niet lukte om contact met haar te maken.’

‘Daar beneden zag ik haar liggen, vreemd, krom’

HET ZOU GOEDKOMEN

‘Eenmaal in het ziekenhuis werden er röntgenfoto’s van haar lichaam gemaakt, de artsen besloten dat ze haar zouden stabiliseren en daarna zouden overbrengen naar een ander ziekenhuis waar ze meer verstand hadden van botbreuken. Het zou allemaal goedkomen, verzekerden ze me.

Terwijl de doktoren met haar bezig waren, probeerde ik bij de receptie contact te krijgen met ons hotel. Ik wilde graag mijn telefoon uit onze kamer hebben, zodat ik kon bellen met

Nederland en kon overleggen wat ik moest doen. Door de taalbarrière lukte het me niet om duidelijk te maken wat ik wilde.

Ik liep met een verpleger mee naar de kamer van Daphne. Ze lag op haar rug met haar hoofd naar het raam toe. Gelukkig, dacht ik, ze slaapt. Terwijl ik alweer omkeerde, keek de verpleger me aan en zei: ‘She passed.’ Ik verstond hem niet dus hij herhaalde: ‘I’m sorry, she passed. Your friend is dead.’ Ik keek hem ongelovig aan. De boodschap drong niet tot me door. Wat zei hij nou? Daphne dood? Dat kan niet! Ik liep naar haar toe en zag toen dat alle kracht en vechtlust uit haar was verdwenen. Ik gilte de longen uit mijn lijf. Daphne was dood! Het kon niet. Het mocht niet.

Later bleek uit de autopsie dat ze zo veel in haar lichaam had gebroken, dat een van haar longen doorboord was. Ze was dus - in tegenstelling tot wat de artsen vertelden - niet meer te redden geweest. Achteraf gaf de arts toe dat hij expres niet had verteld hoe ernstig Daphne eraan toe was. Hij wilde niet dat ik een scène zou schoppen. Ik was daar erg kwaad over, want ik heb daardoor geen afscheid van haar kunnen nemen.’

KOESTEREN

‘Eenmaal thuis in Nederland kon ik niet rouwen. De begrafenis was voorbij en bijna een jaar lang sleepte ik mezelf voort. Tot ik er steeds meer achterkwam dat dit niet kon. Het voelde alsof ik haar verloochende door niet om haar dood te huilen. Via mijn werk kwam ik bij een therapeut van Artsen zonder Grenzen terecht, die ervaring heeft met traumaverwerking. Hij heeft me enorm geholpen. Ik voerde urenlange gesprekken met hem, over wat er gebeurd was, over onze vriendschap. Door over mijn verdriet te praten, werd de

‘Ik leerde de mooie herinneringen te koesteren in plaats van met verdriet aan haar terug te denken’

vriendschap tussen Daphne en mij voor mijn gevoel nog hechter. Ik worstelde met mijn schuldgevoel, hij hielp me ook dat een plek te geven. Hij leerde onze vriendschap en de mooie herinneringen te koesteren, zodat ik er met plezier aan terug kon denken in plaats van met alleen maar verdriet. Daar putte ik kracht uit.

De therapeut heeft er ook voor gezorgd dat ik alles heb opgeschreven. Zo kon ik rust in mijn hoofd krijgen. Nachtenlang schreef ik aan een stuk door. Alsof er een tsunami van emoties over me heen kwam, begon ik onophoudelijk te huilen. Het voelde als een grote opluchting. Ik kon Daphne eindelijk een beetje loslaten.’

NIEUWE LIEFDE

‘Het is inmiddels ruim zeven jaar geleden dat ze overleed. Ik heb mijn boek in al die jaren geschreven, stukje bij beetje. Natuurlijk was

het soms moeilijk om aan onze tijd samen terug te denken, maar ik vond het vooral erg mooi om alle herinneringen opnieuw te beleven. Ik mis haar nog elke dag en vooral de ‘grote momenten’ in mijn leven, zoals mijn bruiloft en de bevalling van mijn zontje, had ik zo graag met haar gedeeld.

Ik ben in de tussentijd naar het Griekse eiland Skopelos verhuisd. Daar heb ik mijn grote liefde Thanasis leren kennen en ben ik met hem getrouwd. In eerste instantie vond ik het moeilijk om met mensen om te gaan die Daphne niet hadden gekend. Zij begrepen niet hoe groot mijn verlies was en hoe het was om iemand op zo’n vreselijke manier te verliezen. Hoe onze vriendschap was, hoe wij samen één waren en elkaar aanvulden. Met Thanasis voelde dat anders. Hij gaf me de ruimte om haar dood te verwerken. En - zoals mijn therapeut dat zo mooi zei - hij kon Daphne leren kennen doordat ik over haar vertelde.

Het voelt alsof ze me nog regelmatig een teken geeft dat ze bij me is. Op momenten dat ik het moeilijk heb en aan haar denk, hoor ik opeens *Feel* van Robbie Williams, ons favoriete nummer, op de radio. Toen ik in verwachting raakte van mijn zoon Kyanos Dimitrios, was ik uitgerekend op haar sterfdatum. Dat kon geen toeval zijn.

Door mijn verhaal te vertellen, geef ik Daphne wat ze verdient: onsterfelijkheid. Ze hield ervan om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Ik heb nooit afscheid van haar kunnen nemen. Door het vertellen van dit verhaal en het op te schrijven, kan ik dat wel. Voor mijn gevoel is ze weer tot leven gebracht.’ ✨

Daphne op het Griekse eiland Skopelos, waar ze nu woont.

BOEK

Daphne heeft een boek over haar verhaal geschreven dat vanaf 16 februari in de winkel zou liggen. Op het laatste moment heeft haar uitgever onder druk van de familie van haar overleden vriendin het boek niet willen uitgeven. Omdat er zo veel belangstelling is voor haar verhaal en omdat mensen hebben aangegeven er troost en kracht uit te putten, heeft Daphne besloten haar verhaal wel te vertellen. Het is nog steeds haar wens om haar boek uit te geven als eerbetoon aan haar dierbare vriendin.